

ARENDONK

Transplantoux, een vereniging die mensen met een ingeplant orgaan stimuleert om te sporten, bestaat tien jaar. Om de tiende verjaardag te vieren, vertrekken vrijdag tien getransplanteerden vanuit België met de fiets naar het zuiden van Frankrijk: een heldentocht van wel 1.000 kilometer tot boven op de top van de Mont Ventoux. Een van de tien helden is Gert Verstraelen uit Arendonk, die anderhalf jaar geleden een niertransplantatie onderging en een tweede leven is begonnen. Door samen met zijn lotgenoten de mythische Mont Ventoux te beklimmen, wil hij bewijzen dat u door regelmatig te blijven sporten en positief te denken zelfs de machtigste berg van de Tour de France kunt bedwingen. Bovenal wil hij zijn eigen donor bedanken en eren en tegelijk het belang van orgaandonatie onder de aandacht brengen.

Wielertoerist met donornier maakt droom waar met negen lotgenoten: Mont Ventoux beklimmen na orgaantransplantatie

“Als ik de top bereik, is het dankzij mijn donor die mij een nieuw leven gaf”

“Onze ziekte is zoals de Mont Ventoux: een hoge en machtige berg waarvan je denkt dat je er nooit over gaat geraken”, zegt Gert Verstraelen. FOTO MIA UYENDS

Twee jaar geleden lag hij nog elke week drie halve dagen aan een machine in het ziekenhuis omdat zijn nieren niet meer werkten. Volgende week maakt hij samen met negen andere getransplanteerden een fietstocht van 1.000 kilometer in zeven dagen tot op de top van de mythische Mont Ventoux. “Als eerbetoon aan mijn donor. Zonder hem of haar zou ik dit nooit kunnen”, zegt Gert Verstraelen (47) uit Arendonk.

Vlak voor zijn veertigste verjaardag stelden dokters bij Gert Verstraelen uit Arendonk nierfalen vast: zijn nier werkte nog maar voor 49%. Amper drie jaar later was dat nog maar 7%. “Nieren dienen om te bloed te zuiveren en het vocht uit je lichaam af te drijven. Als je nieren niet meer werken, ga je na een tijdje eigen li-

chaam vergiftigen, met de dood tot gevolg”, zegt Gert.

Hoe overleefde een mens met een nier die nog maar voor 7% werkt?
Gert Verstraelen: Door driemaal per week naar het ziekenhuis te gaan voor een nierdialyse. Dan lag ik telkens vier uur aan een machine die mijn bloed op een kunstmatige manier zuiverde. Drie jaar heb ik dat gedaan, week na week: elke dinsdag, donderdag en zaterdag.

Toch bleef u de hele tijd werken bij Miko Pac in Turnhout en tussen-dor sporten.

Door tweemaal per week met de koersfiets te rijden, bleef ik in conditie en was mijn lichaam later, bij mijn niertransplantatie, sterk genoeg om dat nieuwe or-

Gert Verstraelen (47)
Wielertoerist met donornier
“Uit dank wil ik op de top een ereteken achterlaten voor mijn ‘redder’ die dit zelf niet meer kan meemaken.”

gaan te aanvaarden, en te herstellen. Behalve aan mijn familie heb ik daarom ook heel veel te danken aan mijn fietsvrienden. Speciaal voor mij stonden ze op zaterdagmorgen extra vroeg op. Dan vertrokken we al om 7.30u, meestal voor een tocht van 100 kilometer naar Scherpenheuvel en terug, zodat ik ’s middags op tijd naar het ziekenhuis kon. En als we onderweg een leuke band of andere pech hadden? Dan reden ze de ziel uit hun lijf om mij toch nog tijdig thuis te brengen.

Tot u in december 2016 plots een verlossend telefoontje kreeg van uw behandelende arts: na twee jaar wachten was er eindelijk een geschikte donornier gevonden.

Ik herinner het me nog alsof het gisteren was. Ik was net terug van een fietstocht naar Scherpenheuvel.

Om 15u kreeg ik telefoon. Vier uur later lag ik op de operatietafel in het universitaire ziekenhuis. Zowel de operatie zelf als de revalidatie waren erg heikel en zwaar.

Intussen zijn we anderhalf jaar later. Hoe is het nu met uw gezondheid?

Ik voel me supergoed. Vroeger moest ik driemaal per week telkens een halve dag naar het ziekenhuis in Turnhout voor een nierdialyse en konden we met ons gezin nooit met vakantie gaan. Sinds ik een nieuwe nier heb, heb ik mijn vrijheid én mijn leven terug. Dankzij mijn donor. Ik ben hem of haar eeuwig dankbaar. Hij of zij heeft me een nieuw leven gegeven. Ik voel me fitter en gelukkiger dan ooit. Ik geniet nu van elke dag, ook van de kleine dingen.

Hij of zij, zegt u. U weet zelf niet wie uw donor is?

Nee, ik weet alleen dat het iemand is die plots overleden is. Waar en hoe? En of het een man of een vrouw is? Dat blijft voor iedereen geheim, ook voor mij.

Deze onbekende man of vrouw stuw u straks naar de top van de Mont Ventoux?

Absoluut! Vrijdag vertrekken we met de fiets aan het ziekenhuis van Leuven, met tien getransplanteerden: allemaal mensen zoals ik die een nier, een lever of een ander orgaan kregen ingeplant. We zijn al een paar keer samengekomen. Het klikte meteen. We begripen elkaar blindelings. We hebben ook elk ongeveer dezelfde lijdensweg ondergaan en allemaal hebben we ons nieuwe leven te danken aan onze orgaandonor.

De mannen van Ravago: “Zij zijn mijn barometer”, zegt Gert. FOTO EMA

Transplantoux bestaat tien jaar. Met tien getransplanteerden beklimt u samen de berg der bergen: de wereldvermaarde Mont Ventoux. Een droom die werkelijkheid wordt?

Zeker weten. In 2009, intussen negen jaar geleden, heb ik de Ventoux al eens beklimmen. Sinds de dokters bij mij een chronische vorm van nierfalen hebben vastgesteld, heb ik er altijd stiekem van gedroomd om ooit nog eens terug te keren naar de Ventoux. Nu is het eindelijk zover, samen met een groep lotgenoten dan nog. De Mont Ventoux is een symbool voor ons: een magische berg die zo hoog en machtig is dat hij onoverwinnelijk lijkt. Ook wij hebben dat meegemaakt toen we onze diagnose te horen kregen. Het verdict was toen ook een berg waarvan we dachten dat we er nooit meer over zouden geraken. En zie, hier staan we: met een nieuwe nier, fit en gezond op de fiets en volgende week hopelijk samen bovenop die onoverwinnelijke col. Het bereiken van de top wordt vast een heel emotionele belevenis.

Het peloton van Transplantoux start volgende week zaterdag in Malacène. Vanaf de voet tot de top op 1.912 meter is het exact 21,2 kilometer klimmen. Tal van grote wielhelden, van Eddy Merckx tot Chris Froome, reden u voor. De Ventoux is een ‘col buiten categorie’, een van de steilste, hoogste en zwaarste uit de Tour.

Wij weten allemaal dat die beklimming enorm zwaar wordt, vooral ook omdat we op dat moment al een volle week op de fiets hebben gezeten. We vertrekken vrijdag in Leuven en fietsen daarna in zeven dagen naar Malacène, elke dag een rit van 120 tot 190 kilometer. De laatste 21 kilometer worden ongetwijfeld de lastigste, maar ik ben bereid door een muur te gaan: voor mezelf, maar nog meer voor mijn donor.

Telkens ik het moeilijk krijg, ga ik spontaan aan hem of haar denken. Mijn donor zal mij een extra boost van kracht en energie geven. Als ik zaterdag de top haal, dan is dat voor mijn donor. Mijn redder heeft dit zelf niet meer mogen meemaken, maar heeft mij wel de kans gegeven om te doen wat ik vandaag doe. Mijn donor heeft mij een nieuw leven gegeven. Hoe ik hem of haar juist ga eren, weet ik nog niet, maar uit eeuwige dankbaarheid ga ik zeker een blijvend ereteken achterlaten op de top voor mijn grote levensheld of -heldin.

Dankzij de ingeplante nier die u donor u geschonken heeft, bent u nu voor eens en voor altijd genezen?

Mijn donornier is mijn levensader, maar het blijft een vreemd orgaan. Het gevaar op afstoting loert om de hoek. Daarvoor neem ik nog elke dag medicatie, maar daar heb ik geen moeite mee. Door gezond te leven en regelmatig te sporten probeer ik mijn nier zo goed mogelijk te soigneren, al durf ik mezelf af en toe wel te verwennen met een glas champagne of cava. Ook moet ik om de drie maanden nog naar het ziekenhuis voor een uitgebreide medische controle.

Telkens met een bang hartje?

Een beetje wel, ja. Toch ben ik er meestal nogal gerust op. Zo lang ik goed kan fietsen, weet ik dat mijn lichaam nog gezond is. Dat zijn fietsvrienden (in het dorp bekend als ‘de mannen van Ravago’, red.) zijn mijn barometer.

EDDY MEULEMANS

“Vzw Transplantoux is een vereniging die getransplanteerden aanzet om te sporten en hen begeleidt om samen de Mont Ventoux te beklimmen. Vive la vie, vive le Ventoux, 15/6 tot 25/6. De tien wielhelden van Transplantoux 2018 kunt u vanaf vrijdag live volgen via een blog op www.transplantoux.be.”

De Mont Ventoux is een ‘col buiten categorie’: lang, hoog én steil. FOTO EMA

Negen jaar geleden stond Gert Verstraelen al eens op de top van de Mont Ventoux. FOTO RR

MANNEN VAN RAVAGO
Elke week een kaarsje branden in Scherpenheuvel

Met de ‘mannen van Ravago’ fietst Gert Verstraelen nagenoeg elke zaterdagmorgen van Arendonk naar Scherpenheuvel en terug: een rit van ongeveer 100 kilometer. Niet dat hij zichzelf diep katholiek gelovig noemt, toch kan hij het niet laten om aan de basiliek van Onze-Lieve-Vrouw van Scherpenheuvel telkens even van zijn fiets te stappen om een kaars aan te steken in de kapel. “Dat doe ik altijd”, bekent Gert. “Voor mij heeft dat niets met bidden of geloven te maken, maar een kaarsje branden, dat geeft me gewoon een goed gevoel. Daar geloof ik echt in. Voor wie of wat ik dan elke week een kaars aansteek in Scherpenheuvel? Soms voor mijn vrouw, een andere keer voor mijn dochter, mijn vrienden of mijn donor. Of gewoon voor mezelf, voor mijn goede gezondheid die ik gekregen heb en die ik zo lang mogelijk wil behouden.” (ema)